

Wachten tot je gelijk krijgt

Sumeyra en Ceyda hoorden dit jaar dat ze toch in Nederland mogen blijven, hoewel de IND er alles aan had gedaan om ze, zonder hun vader, terug te sturen naar Turkije.

tekst **ELS QUAEGBEUR** foto's **JAN VAN BREDA**

De familie Kaba kon deze zomer voor het eerst gezamenlijk op vakantie: vader Adem (35), zijn vrouw Zulha (34), hun twee gezamenlijke kinderen en zijn twee dochters uit een eerder hu-

welijk: Sumeysra (17) en Ceyda (15). Die laatste twee hebben wel de beste reden om opgelucht adem te halen. Ze kregen dit jaar eindelijk een verblijfsvergunning, na twaalf jaar te zijn opgejaagd door de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND), die hen hier niet wilde hebben.

Nu, bijna een jaar later, zitten de zusjes een beetje verlegen naast elkaar op de bank in Osdorp. Ja, ze zijn heel erg blij, knikken ze, terwijl ze verwachtingsvol naar hun vader kijken die dicht tegen Zulha aan zit.

Toen Adem Kaba – die sinds 1984 in Nederland woont en de Nederlandse nationaliteit heeft – de meisjes in 1995 vanuit Turkije mee naar Nederland nam, had hij er geen seconde aan gedacht dat de kleuters Sumeysra en Ceyda moesten beschikken over een eigen verblijfsdocument, dat hij in Turkije had moeten aanvragen. En wel voordat hij met hen naar Amsterdam vertrok, waar hij een rijkschool had (en heeft) en een nieuw gezin met zijn tweede vrouw Zulha. Een gezin waar ook zijn oudste dochters in thuis hoorden, te meer omdat hun biologische moeder en haar tweede man in Turkije niet meer voor ze wilden zorgen.

Adem Kaba heeft sinds 1995 de voogdij over zijn dochters en hij is daarmee verantwoordelijk voor hun opvoeding. Het volbrengen van die taak werd hem de afgelopen twaalf jaar niet makkelijk gemaakt, zwak uitgedrukt. Naar de letter van de wet waren de zusjes illegaal in Nederland en dus moesten ze weg, minderjarig of niet. Kaba klopte op elke denkbare deur om de formaliteiten vanuit Amsterdam rond te krijgen, maar hij kreeg overal nul op het rekest.

Een bescheiden leger aan advocaten kreeg het dossier onder ogen en allemaal kwamen ze met een ander advies.

Na elke poging iets gedaan te krijgen, kwamen er brieven terug van de IND met, in plechtige taal vervat, de simpele boodschap: nee. De meisjes moesten eerst terug naar

De familie Kaba, met links stiefmoeder Zulha, oma, halfbroertje en -zusje en vader Adem.

Turkije om hun zaakjes op orde te krijgen. "Die lui bij de IND bleven hameren op het oude gezinsverband waar de meisjes in moesten blijven. Onzin, dat gezinsverband was allang uit elkaar gevallen. Steeds weer legde ik uit hoe het zat, maar niemand wilde luisteren. Als de kinderen in Turkije niet bij de moeder terecht kunnen, gaan ze maar

naar hun grootouders, kregen we te horen. Maar ik heb de voogdij, zei ik dan. Weet je wat hun antwoord dan was? Je kan toch geld sturen."

Adem kan zich er nog over opwinden, en ook Zulha schudt verbeten haar hoofd. "Wat nou geld sturen? Ik wilde gewoon voor ze zorgen, maar daar had niemand op dat kan-

toor oren naar. Regels zijn regels en daarmee basta, zo gaat het daar." Eind vorig jaar kwam het bijna tot uitzetting. De koffers waren al half gepakt toen Peter Janzen, plaatsvervangend rector van hun school, het Hervormd Lyceum West, woedend de noodklok luidde. De zaak van de zusjes kwam in het nieuws. Dat leidde

tot Kamervragen aan minister van Vreemdelingenzaken Rita Verdonk en burgemeester Cohen vroeg het dossier op.

Uiteindelijk bepaalde minister Hirsch-Balwin, die het stokje had overgenomen van Verdonk, op 8 januari 2007 dat de meisjes mochten blijven, om te beginnen voor vijf jaar. Tegen die tijd moeten ze een nieuwe aanvraag indienen, maar dat is van latere zorg, al boezemt de volgende deadline wel angst in, vooral bij Zulha.

Nu overheerst de blijdschap. Blijdschap omdat de meisjes eindelijk verzekerd zijn

EINDELIJK VERZEKERD TEGEN ZIEKTEKOSTEN, EINDELIJK EEN REISDOCUMENT EN EINDELIJK VOLWAARDIGE BURGERS

tegen een ziektekosten, blijdschap omdat ze een reisdocument hebben, maar vooral blijdschap doordat Sumeysra en Ceyda eindelijk het gevoel hebben volwaardige burgers te zijn. Ze willen iets bereiken in Nederland en dat gaat ze vast lukken, want ze doen het goed. Ze zitten nu nog op de havo, maar kijken uit naar het vwo. Op de vraag of ze al een idee hebben voor de toekomst, knikken ze vastberaden. "Ik wil arts worden," zegt Sumeysra. Ceyda grinnikt: "En ik architect."

Vol trots luistert Adem naar zijn oudste kinderen. "Zonder aandacht van de kranten en televisie was het misschien nooit goed gekomen. Nadat ik bij Pauw & Witteman was geweest, kreeg ik een brief van een vrouw die haar kinderen wel had teruggestuurd naar Turkije om de aanvraag te doen. Na een jaar waren ze nog niet terug. Maar ik had de media niet nodig moeten hebben, ik stond al die tijd al in mijn recht. Er is alleen nooit vanuit een menselijk standpunt naar de zaak gekeken."

Ceyda (links) en Sumeysra.